

Sygn. akt VII Ka 12/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Serafińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Beaty Ewert

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 r.

sprawy **D. J.**

ur. (...) w G., syna T. i A.

o wydanie wyroku łącznego w sprawach:

- 1) Sądu Rejonowego w G. (...);
- 2) Sądu Rejonowego w G. (...) Wydział Karny z/s w W. (...);
- 3) Sądu Rejonowego w G. (...);

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.(...)

z dnia 25 października 2018r. sygn. akt(...)

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 85 § 1 kk łączy orzeczone wobec skazanego środki karne w postaci zakazów opisanych w punkcie I i II i w to miejsce wymierza karę łączną 8 (ośmiu) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 listopada 2014 roku, w sprawie (...) za przestępstwo popełnione w dniu 28 września 2014 roku, z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat;

II. Sądu Rejonowego w G. (...) Wydział Karny w W. z dnia 18 maja 2018 roku, w sprawie (...) za przestępstwo popełnione w dniu 26 grudnia 2017 roku z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

III. Sądu Rejonowego w G. z dnia 06 czerwca 2018 roku, w sprawie (...) za przestępstwo popełnione w dniu 29 października 2014 roku z art. 288§ 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem łącznym z dnia 25 października 2018r. w sprawie(...)orzekł:

1. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85§ 1, 2 i 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu D. J. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I, II i III i wymierzył mu karę łączną 3 (trzy) lat pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres kar dotychczas odbytych w połączonych sprawach.
3. W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.
4. Kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku łącznego złożył skazany, zaskarżając orzeczenie w zakresie wymiaru kary łącznej

Skarżący przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił błąd rażącego naruszenia prawa polegający na rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności wyrażającej się jej nadmierną surowością poprzez to, że Sąd I-szej instancji za podstawę wymiaru kary łącznej przyjął jedyną tylko przesłankę, a mianowicie represyjność i potrzebę izolacji, gdy faktycznie o wymiarze kary łącznej winny decydować inne pominięte przez sąd meriti przesłanki, jak tożsamość czynów, warunki osobiste i osobowość sprawcy, a w szczególności jego postawa i zachowanie po popełnieniu przestępstwa i w trakcie wykonywania kary, które to przesłanki dawały podstawę do wymierzenia mu kary łącznej w granicach zbliżonych do radykalnego złagodzenia kary.

Podniósł także, że orzeczona wobec niego kara łączna jest rażąco surowa, oczywiście niesprawiedliwa i krzywdząca.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego przez złagodzenie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności do granic radykalnego jej złagodzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesiony w niej zarzut jest niezasadny.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, przesłanek materialnoprawnych stanowiących podstawę konfiguracji kary łącznej, jak i w aspekcie wymiaru tej kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k. a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione. Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioskowanie tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej, należy wskazać, iż brak jest podstaw do ukształtowania jej wymiaru w kierunku postulowanym przez skazanego, a mianowicie – jak zdaje się to wynikać z kontekstu środka odwoławczego – poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji właściwie ocenił wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe mające wpływ na wymiar kary w wyroku łącznym. Nie można zatem podzielić argumentacji skarżącego w tym zakresie. Słusznie podnosi się w orzecznictwie, że „zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu

wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo-podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione". Wskazuje się nadto, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej, a popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (Komentarz do art. 85 kodeksu karnego G. Bogdan, Z. Cwiągalski, P. Kardas. J. Majewski. J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I, Zakamycze 2004, wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II Aka 154/01)

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że brak jest podstaw do orzeczenia w przedmiotowej sprawie kary łagodniejszej. Podkreślenia wymaga bowiem to, że pomiędzy czynami osądzonymi ww. wyrokami nie istnieje tak bliska więź czasowa, aby uprawnione było zastosowanie zasady całkowitej absorpcji, skoro zostały one popełnione na przestrzeni ponad 3 lat. Ponadto wypada zwrócić uwagę, iż wszystkie trzy analizowane w niniejszym postępowaniu skazania dotyczą naruszenia całkiem odmiennych dóbr prawnych, a więc mienia, bezpieczeństwa w komunikacji i prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w zakresie wykonania orzeczonego przez sąd zakazu, stąd nie sposób utożsamiać związku przedmiotowego w tych wszystkich skazaniach.

Sąd Okręgowy oczywiście aprobeuje pogląd skarżącego, iż jego zachowanie w czasie odbywania kary oraz postępy w resocjalizacji pozostają okolicznościami uwzględnianymi przy wymiarze kary łącznej w ramach wyroku łącznego, jednak nawet podzielenie przez Sąd Okręgowy stanowiska, iż skazany czyni systematyczne pozytywne postępy nie może spowodować, iż zasługuje on na orzeczenie kary łącznej w niższym wymiarze aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy i to wbrew wcześniej podnoszonym argumentom w zakresie związku podmiotowo-przedmiotowego poszczególnych czynów. To, że skazany w zakładzie karnym generalnie przestrzega regulaminu odbywania kary, nie może być okolicznością, która w takiej mierze, jak tego żąda skarżący, miałaby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Fakt, iż skazany jest sprawcą głęboko niepoprawnym, wielokrotnie karanym nie tylko wyrokami objętymi przedmiotowym postępowaniem, który mimo odbycia licznych kar pozbawiania wolności powracał na drogę przestępstwa (vide: karta karna k. 68-69), a przed osadzeniem nadużywał alkoholu i do odbycia kary został doprowadzony, nie daje żadnej gwarancji, że skazany, nawet pomimo wyrażania krytycyzmu co do popełnionych przestępstw, po opuszczeniu jednostki penitencjarnej będzie przestrzegał porządku prawnego. Stąd też wynika potrzeba długotrwałego oddziaływania resocjalizacyjnego.

Na tle okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić zatem trzeba, iż Sąd Rejonowy poruszając się w przedziale od 1 roku i 10 miesięcy do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia zasadnie zważył wszystkie dyrektywy rzutujące na wymiar kary i trafnie ukształtował karę łączną wobec skazanego na poziomie 3 lat pozbawienia wolności. Orzeczona kara łączna w takim wymiarze jest adekwatna do wagi i okoliczności popełnionych przez skazanego czynów i w odpowiednim stopniu uwzględnia charakter rodzajowy tych występów, okres ich popełnienia, a także aspekty zachowania skazanego wyłaniające się z opinii z jednostki penitencjarnej. Tym samym w żadnej mierze nie może być uznana za rażąco surową, a tylko w takiej sytuacji możliwa jest korekta odwoławcza. Zdaniem Sądu Okręgowego wymiar kary łącznej w niższej wysokości byłoby nieuzasadnioną premią dla sprawcy dopuszczającego się wielości czynów.

Bez względu na bezzasadność argumentacji skarżącego, zachodziła jednak konieczność dokonania korekty zaskarżonego wyroku z urzędu.

Zauważyć bowiem trzeba, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż brak jest podstaw prawnych do połączenia środków karnych orzeczonych wyrokami w sprawach o sygn. akt (...) i (...). Fakt, iż w pierwszej z wymienionych spraw środek ten został sformułowany jako zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, a natomiast w drugiej jako zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie zmienia tego, że są to w istocie te same środki karne, z mocy ustawy podlegające łączeniu w wyroku łącznym. Oczywistym bowiem pozostaje, że zakaz orzeczony w sprawie V K 69/18 także dotyczy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. W związku z powyższym

Sąd Okręgowy na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. połączył oba wskazane zakazy i wymierzył łączny środek karny 8 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zważając jednocześnie, iż z uwagi na kierunek apelacji, wyniesionej wyłącznie na korzyść skazanego, rozstrzygnięcie co do wymiaru tego środka musiało być jednoznacznie korzystne dla skazanego, co w tej sytuacji musiało skutkować zastosowaniem pełnej absorpcji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w powyżej opisanym kierunku, w pozostałym zakresie orzeczenie jako słuszne utrzymując w mocy (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.).

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną i osobistą skazanego, który aktualnie przebywa w warunkach izolacyjnych, gdzie nie ma możliwości zarobkowych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznał za słuszne zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.